

Într-un sat liniștit, locuia cândva o fetiță plină de viață. Toată lumea de prin împrejurimi o cunoștea după zâmbetul ei molipsitor și după scufița ei roșie – preferata ei – pe care o purta în fiecare zi. Cu toții purtăm câte un nume, iar fetița nu făcea excepție. Numele ei era unul serios, de om mare, însă, deoarece purta întotdeauna scufița, oamenii din sat începuseră să-i spună „Scufița Roșie“ și așa îi rămăsese numele. Dar de ce iubea atât de mult acea scufiță roșie? Explicația era simplă. Într-o bună zi, întorcându-se de la școală, fetița găsi acasă o surpriză minunată.

Bunica ei, pe care o iubea nespus de mult, venise în vizită cu ocazia zilei ei de naștere. Fetița o vedea rareori, deoarece bunica locuia în partea cealaltă a pădurii. Cu această ocazie, însă, bunica ei hotărâse să îi facă o surpriză și adusese cu ea două coșuri. În primul se afla tarta cu cireșe, care era preferata Scufiței Roșii. Avea forma unei narcise, deoarece bunica ei știa cât de mult îi plăcea să culeagă flori. În cel de-al doilea coș, se afla cel mai frumos cadou pe care copila îl primise vreodată de ziua ei: o scufiță în culoarea ei preferată, pe care bunica o făcuse special pentru ea.

După ce petrecuseră câteva zile împreună, bunica se întoarce acasă, nu înainte de a făgădui că va veni în vizită la Scufița Roșie, cu ocazia Festivalului de Vară care se apropia cu pași repezi.

În ziua respectivă, însă, Scufița Roșie primi o veste proastă.

– Bunica nu poate să vină așa cum a făgăduit, copila mea, îi spuse mama când fetița ajunsese acasă.

– Dar de ce? Ce s-a întâmplat? întrebă Scufița Roșie, îngrijorată.

– Nimic grav, nu-ți face griji, însă bunica ta s-a îmbolnăvit de gripă și trebuie să stea în pat. Nu are voie să se ridice din pat câteva zile. Trebuie să se odihnească!

– Dar cum va face asta? Cine îi va pregăti mâncarea? Cine o va ajuta?

– Mă voi duce eu, Scufița Roșie. Voi pleca mâine după ce tatăl tău se va întoarce de la piață. Am pregătit niște bunătăți și...

– Lasă-mă să merg eu! Te rog, mamă! Aș putea rămâne câteva zile la bunica să îi țin de urât.

– Știi și eu? Trebuie să traversezi pădurea și să fi cu băgare de seamă... răspunse mama ei pe un ton șovăitor.

– Voi fi cu băgare de seamă! Promit!

– Promiți să nu intri în vorbă cu nimeni și să mergi la bunica fără să te abați de pe cărare?

– Firește! Nu-ți face griji, mamă, răspunse fetița, plină de încredere.

Mama ei se învoi.

– Bine, spuse ea. Ia coșul acesta și ai grijă să nu te abați de pe cărare!

– Nu-ți face griji, mamă, voi face întocmai cum mi-ai spus, făgădui Scufița Roșie, însă, de îndată ce intră în pădure, ea uită de sfatul mamei.

Cât de frumoasă era pădurea vara! Păsărelele cântau și veverițele săreau dintr-un copac într-altul spre amuzamentul Scufiței Roșii, care începu să alerge după ele. „Voi merge doar până la stejarul acela înalt de acolo, apoi mă voi întoarce la cărarea care duce la bunica“, gândi fetița. Însă când ajunse în dreptul stejarului, ea o luă țopăind înspre un pârâu. Și dacă tot ajunsese atât de departe, de ce să nu meargă să vadă ce era dincolo de meandru?

În scurt timp, Scufița Roșie se trezi în inima pădurii, aproape de locul unde trăia cel mai feroce animal din pădure: marele lup cenușiu.

Lupul auzi de departe râsetul fetiței și se apropie furișându-se printre tufișuri, zicându-și în sinea lui: „O fetiță în inima pădurii? S-o fi rătăcit. Nimeni din sat nu vine vreodată până aici. Rău pentru ea, bine pentru mine. Abia aștept

